

La mà freda

M'agradava imaginar-me que no havies mort. Em despertava com sempre molt d'hora al matí i, sense encendre el llum de la tauleta per no despertar-te, sortia del llit sigil·losament. Me n'anava com sempre a la cuina a preparar-nos l'esmorzar i, com sempre, quan ho tenia tot a punt, et cridava. No sé en quin moment em vaig començar a creure que venies de veritat. Però el cert és que un dia, quan em vaig girar per recollir el teu plat, em va semblar que estava buit.

Fins i tot jo, que complia escrupolosament amb el ritual, dia rere dia, i que m'havia convençut que allò era el que volia, que no haguessis mort en realitat, em vaig sorprendre. Vaig mirar-me bé el teu plat i, efectivament, no hi havia ni rastre de la torrada amb mantega i melmelada que t'havia preparat. El plat era ben net damunt la taula. El gat, que no creu en fantasmes, s'estava impassible al costat de la porta que dona al jardí.

L'endemà, quan vaig tornar a la cuina per preparar una vegada més el teu esmorzar, vaig decidir que hi pararia més atenció. Podia ser que la imaginació comencés a fer-me alguna mala jugada. Vaig obrir el calaix del pa i em vaig adonar que ens havíem quedat sense. No recordava que el dia abans l'hagués acabat i em vaig neguitejar. Tenia la impressió que, si no podia preparar-te com cada dia la torrada amb mantega i melmelada, ens passaria alguna cosa dolenta. Com si no fos prou dolent el que ja ens havia passat. Vaig buscar el gat amb la mirada i no hi era. Potser havia sortit al jardí a caçar ratolins. No em va agradar gens que no hi fos. La seva presència, immutable, em solia reconfortar.

Vaig obrir tots els calaixos i els armaris de la cuina. No hi havia pa per enlloc, ni una engruna. M'hi vaig fixar bé i vaig descobrir que no ens quedava res de menjar. Reconec que, amb tot el que ens havia passat darrerament, havia perdut la gana. L'esmorzar només m'importava com a ritual. Feia molt de temps que no sortia a comprar. Feia molt de temps que no sortia en absolut.

Em sentia confosa i, després de tornar a obrir i tancar tots els calaixos, sense acabar-me de creure que fossin buits, em vaig asseure a la taula. Necessitava pensar, però em costava fer-ho amb claredat. Com és que no m'havia adonat que ens havíem quedat sense menjar? Tu rai, al cap i a la fi ets mort. Jo no tenia gana i potser no en tindria mai més.

Va ser llavors, mentre era allà asseguda a la taula de la cuina, distreta amb totes aquestes cabòries del menjar, que vaig notar per primer cop la mà freda. Una mà freda damunt l'espatlla. Em vaig quedar garratibada i, abans no pogués reaccionar, la mà freda em va travessar el cos. No ho sé descriure de cap altra manera: com si es tractés d'un corrent elèctric, aquella fredor va passar a través meu, una vegada i una altra, d'anada i de tornada.

M'ho vaig pensar, que potser eres tu. Ja ho diu la saviesa popular, que has de vigilar amb allò que desitges, no sigui que algun dia s'acabi complint. Aterrada com estava i amb el cap una mica enterbolit, em va semblar que veia el plat que s'aixecava de damunt la taula, tot sol, com per art de màgia. Però saps? Jo no hi crec en fantasmes. No hi he cregut mai, de fet.

No recordava haver deixat el plat allà. Aquell matí no havia trobat el pa. No teníem ni pa ni mantega ni melmelada i no t'havia pogut preparar l'esmorzar. Quan era, doncs, que havia deixat aquell plat damunt la taula?

M'estava tornant boja. Només sabia una cosa: que cada matí em despertava molt d'hora, abans no sortís el sol. M'agradava imaginar-me que no havies mort en realitat i per això em llevava sense encendre el llum de la tauleta, per no despertar-te. Sortia sigil·losament de l'habitació i baixava a la cuina a preparar-nos l'esmorzar. Com sempre havia fet en vida teva.

Abans el gat solia estar-se impassible al costat de la porta que dona al jardí, però ara feia dies que no el veia. Se'l devia haver menjat una guineu. Com que ja ho sabia, que ens havien de passar encara més coses dolentes, no em vaig posar gaire trista de pensar-ho. Aquell gat havia aparegut un dia del no-res i, tal com havia aparegut, havia desaparegut. Menjat possiblement per alguna bèstia que hi havia allà fora.

Sense pa ni mantega ni melmelada no podia fingir que et seguia preparant cada dia l'esmorzar. Asseguda a taula, sense res a fer, sabia que havia de prendre una decisió. Vaig convèncer-me que havia arribat el moment de sortir de casa.

Aleshores va tornar la mà freda. Vaig tornar a notar la fredor que em travessava una vegada i una altra, i encara una altra vegada, i una altra... la fredor que aquest cop em sacsejava i em feia caure de la cadira.

A terra, histèrica de por, vaig sentir ràbia, molta ràbia. Per això vaig voler cridar ben fort. Però no podia. M'havia quedat muda. Intentava cridar, però era incapaç d'emetre cap so. Cada vegada em sentia més angoixada, de voler cridar amb totes les forces i no poder. Era com als malsons que tenia de petita, quan cridava i cridava i ningú no em sentia.

Vaig intentar recuperar la calma, però em feia tanta por que estigués perdent el cap que no podia parar de tremolar i plorar. Em va semblar que la taula tornava a estar parada i sabia que no havia estat jo. Vaig començar a obrir frenèticament els calaixos i els armaris de la cuina i hi havia menjar. Menjar que jo no hauria comprat mai. Menjar que tu, de ben segur, no hauries comprat mai.

Sense saber on buscar, on *buscar-te*, vaig mirar enfollida en totes direccions. Finalment em vaig atrevir a articular la pregunta que volia fer, però com que m'havia tornat muda l'única esperança era que llegissis els meus llavis:

-Ets tu?

No em vas respondre. Em vaig quedar asseguda al terra de la cuina i vaig plorar, com aquell dia que m'havies fet plorar. Te'n recordes? Havies estat cruel i jo m'havia jurat que no t'ho perdonaria.

Ara que ets mort és quan m'adono que t'estimava i que només per això ja t'hauria d'haver perdonat. Potser ara seria tot diferent. Per començar no series mort.

Fa dies que no em llevo d'hora al matí. M'és igual si és el teu fantasma o el d'algú altre el que para i despara la taula de la cuina. Podria ser que no fos cap fantasma, podria ser que m'hagués tornat boja i prou. O podria ser que el fantasma sigui jo, com a les pel·lícules, i simplement no ho sàpiga. Tindria la seva gràcia, sobretot perquè jo no hi crec en els fantasmes. No hi he cregut mai, de fet.

No recordo quan és que vaig menjar per última vegada, si va ser ahir o fa tres mesos. Però el cert és que no em puc asseure a la taula de la cuina perquè és llavors que la mà freda em tortura: em travessa, em sacseja, m'aparta i em llença al terra. Tinc por de la mà freda.

Si ho penso, és normal que estiguis enfadat amb mi. No sé què em devia passar pel cap quan vaig decidir el que vaig decidir. L'únic que recordo és que m'havies fet plorar i jo m'havia jurat que no t'ho perdonaria. Devies creure que havia canviat de marca de melmelada perquè, amb la primera mossegada, vas fer una ganyota. Però no em volies tornar a disgustar. Saps? De vegades semblava que no t'importés gens el meu sofriment. Perquè jo patia, ho hauries d'haver sabut, i a tu, en canvi, se't veia molt feliç cada matí amb el teu esmorzar. L'esmorzar que jo et preparava dia rere dia: la torrada, la mantega i la melmelada.

O potser sí que t'importava i per això aquell dia, com cada dia, et vas acabar la torrada. Tot i trobar-li un gust estrany a la melmelada. El gat s'estava impassible al costat de la porta que dóna al jardí i jo, igual que el gat, em vaig mirar impassible com engolies fins la darrera engruna d'aquella torrada. Com sempre feies. Per última vegada.